

Vendim nr. 79, datë 30.06.2026

(V – 79/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Ilir Toska, Marjana Semini, Asim Vokshi, Genti Ibrahimi, anëtarë, me sekretare Anjeza Puka, në datën 30.06.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 14 (I) 2025 të Regjistrit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: **ILIRIAN CANI**, përfaqësuar nga avokati Elgert Rusi, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

AGJENCIA E TRAJTIMIT TË PRONËS, përfaqësuar nga avokati i shtetit Irma Qosja.

AVOKATURA E SHTETIT, përfaqësuar nga avokati i shtetit Irma Qosja.

ARBEN CANI, ALBANA THEODHORI (CANI), ENERITA VOZGA (CANI), NADIRE BACELLI, EMIN SHIJAKU, MERITA TOSKA, ISMAIL MURTHI, FATLINDA STRUGA, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 27, datë 13.02.2019 të Gjykatës Administrative të Apelit, nr. 00-2025-2165, datë 05.06.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
Kthimi i çështjes për rigjykim në Gjykatën e Lartë, me tjetër trup gjykues.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, 18, 41, 42, 122, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të

**Drejtat e Njeriut (KEDNJ), si dhe neni 1 i Protokollit nr.1 të saj;
ligji nr. 8577/2000 “Për organizimin dhe funksionimin e
Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar
(Ligji Organik i Gjykatës).**

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes Genti Ibrahim i, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuetit Ilirian Cani (kërkueti), që ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Avokaturës së Shtetit si përfaqësuese e Agjencisë së Trajtimit të Pronës (ATP), i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e parashtrimeve me shkrim të subjekteve të interesuara Arben Cani, Albana Theodhori (Cani), Enerieta Vozga (Cani), Nadire Bacelli, Emin Shijaku, Merita Toska, Ismail Murthi, Fatlinda Struga, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkueti është një nga trashëgimtarët ligjorë të subjekteve të shpronësuar, bashkëpronarëve S.S., M.S. dhe M.S., të cilët, me vendimin nr. 1278, datë 27.11.1996 (*vendimi nr.1278/1996*) të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (KKKP), Tiranë, janë njohur pronarë të një trualli me sipërfaqe 130.000 m², të zënë pjesërisht nga Liqeni Artificial dhe Parku i Madh i Tiranës, si dhe janë kompensuar me një nga mënyrat që parashikon ligji.

2. Në pritje të ekzekutimit të këtij vendimi nga Agjencia e Trajtimit të Pronës (ATP), kërkueti i është drejtuar Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) me aplikimin nr. 510/15, datë 12.03.2015, duke pretenduar moszbatimin për një kohë të tejzgjatur të vendimit të formës së prerë nr. 1278/1996 të KKKP-së, e cila më pas është bashkuar me kërkesa të tjera të ngjashme drejtuar asaj gjykate në çështjen nr. 13618/10, datë 01.10.2020 *Gjergo dhe Babicenko kundër Shqipërisë dhe 76 kërkesa të tjera*.

3. Bazuar në parashikimet e ligjit nr. 133/2015, datë 05.12.2015 “Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronave” (*ligji nr.133/2015*), ATP-ja ka publikuar në Buletinin e njoftimeve zyrtare nr. 17, datë 10.04.2018 regjistrin e vendimeve elektronike të

vlerësimeve financiare për vendimet e kompensimit të viteve 1993-1997, ndër to edhe pasurinë e trashëgimlënësve të kërkuarit dhe të trashëgimtarëve të tjerë, e pasqyruar me nr. rendor 214, e vlerësuar me 230 lekë/m² për një shumë totale prej 15.210.000 lekësh, sipas zërit kadastral “kullotë-livadh”.

4. Duke mos qenë dakord me vlerën e akorduar, kërkuar dhe trashëgimtarët e tjerë në datën 08.05.2018 i janë drejtuar Gjykatës Administrative të Apelit me kërkesëpadi kundër ATP-së, me objekt ndryshimin e vendimit administrativ të publikuar në Buletin e publikimeve zyrtare nr.17, datë 10.04.2018, i cili ka bërë vlerësimin financiar të vendimit nr. 1278/1996 të KKKP-së, Tiranë, duke vlerësuar sipërfaqen e njohur për kompensim si tokë “kullotë-livadh” dhe jo sipas zërit kadastral “truall” që ka pasur në momentin e shpronësimit.

5. Në datën 08.05.2018, ndërkohë që çështja ishte në pritje të gjykimit në Gjykatën Administrative të Apelit, ATP-ja ka ripublikuar në Buletin e publikimeve zyrtare nr. 30, datë 06.08.2018 vlerësimin financiar të vendimit nr. 1278/1996 të KKKP-së, duke përcaktuar të njëjtën vlerë financiare për pronën. Kërkuar i është drejtuar sërish Gjykatës Administrative të Apelit me kërkesëpadi për kundërshtimin edhe të këtij publikimi dhe, në kushtet kur para gjykatës së apelit ishin ngritur dy padi me të njëjtat palë ndërgjyqëse e me të njëjtin objekt gjykimi, ajo gjykatë, me kërkesë të përfaqësuesit ligjor të palës paditëse (trashëgimtarët ligjorë ndër të cilët edhe kërkuar), ka vendosur bashkimin e padive në një të vetme.

6. Në përfundim të gjykimit, me vendimin nr. 27, datë 13.02.2019, Gjykata Administrative e Apelit ka vendosur rrëzimin e padisë, me arsyetimin se sipas ligjit nr.133/2015, VKM-së nr. 223, datë 23.03.2016 “Për përcaktimin e rregullave dhe të procedurave për vlerësimin dhe shpërndarjen e fondit financiar e fizik për kompensimin e pronave” (VKM-ja nr. 223/2016) dhe VKM-së nr. 89, datë 03.02.2016 “Për miratimin e hartës së vlerës së tokës në Republikën e Shqipërisë” (VKM-ja nr. 89/2016), të zbatueshme për zgjidhjen e mosmarrëveshjes, nuk ka vlerë për zërin “tokë bujqësore” në zonën kadastrale ku ndodhet prona e kërkuarit dhe e trashëgimtarëve të tjerë paditës dhe vlerësimi financiar i pronës së njohur për kompensim është bërë në zbatim të vlerës së pronës së përcaktuar për “kullotë – livadh”, sipas hartës së miratuar me VKM-në nr. 89/2016, referuar faktit se në origjinën e saj kjo pronë ka pasur këtë zë kadastral. Kundër këtij vendimi kanë ushtruar rekurs kërkuar dhe trashëgimtarët e tjerë paditës, duke pretenduar, ndër të tjera, se Gjykata Administrative e Apelit nuk ka pasur juridiksion për gjykimin në themel të padisë,

pasi çështja ishte marrë në shqyrtim nga GJEDNJ-ja, por ndërkohë mund të konstatonte pavlefshmërinë absolute të aktit administrativ.

7. Në lidhje me kërkesën e drejtuar GJEDNJ-së (*shih paragrafin 2 të vendimit*), kjo e fundit, me vendimin e datës 01.10.2020, i ka deklaruar kërkesat të papranueshme, përfshirë edhe kërkesën e kërkuarit, me arsyetimin se mjeti juridik i prezantuar nga ligji për pronat i vitit 2015 është efektiv, brenda kuptimit të nenit 35, paragrafi 1 dhe nenit 13 të KEDNJ-së, qëndrim ky i mbajtur prej saj edhe në çështjen *Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*, ndaj nuk ka asnjë arsye për t'u larguar nga ky konstatim në kontekstin e çështjes në fjalë dhe konsideron se ankimi i kërkuarve, sipas nenit 13 të KEDNJ-së është qartazi i pabazuar e duhet të rrëzohet në përputhje me nenin 35, paragrafët 3 dhe 4, të KEDNJ-së. Gjithashtu, GJEDNJ-ja ka vlerësuar se nuk ka asnjë rrethanë të jashtëzakonshme që mund të përjashtojë kërkuarit nga detyrimi për të shteruar mjetet e brendshme juridike (*shih Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*).

8. Me vendimin nr. 00-2025-2165, datë 05.06.2025, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk i referohej asnjë prej shkaqeve të parashikuara nga neni 58 i ligjit nr. 49/2012 “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*).

9. Ndërkohë që çështja ishte për gjykim në Gjykatën e Lartë, ATP-ja, pas hyrjes në fuqi të ligjit nr. 77/2022 “Për disa shtesa dhe ndryshime në ligjin nr. 133/2015 “Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronave” (*ligji nr.77/2022*), ka kryer një rivlerësim të vendimit nr. 1278/1996 të KKKP-së, Tiranë, i cili është publikuar në Buletinin e publikimeve zyrtare nr.12, datë 30.03.2023 (*publikimi i tretë*), duke e vlerësuar pronën financiarisht në shumën 384.059.000 lekë.

10. Duke mos qenë dakord me vlerësimin e dytë, kërkuari i është drejtuar sërish Gjykatës Administrative të Apelit me kërkesëpadi me objekt anulimin/shfuqizimin e vlerësimit të dytë të ATP-së dhe detyrimin e këtij organi për të vlerësuar pronën si tokë “truall”.

11. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin e datës 30.09.2024, ka vendosur pezullimin e gjyimit deri në zgjidhjen përfundimtare të çështjes administrative objekt i vendimit nr. 27, datë 13.02.2019 të Gjykatës Administrative të Apelit për të cilën ishte ushtruar rekurs në Gjykatën e Lartë. Mbi rekursin e veçantë të kërkuarit dhe të trashëgimtarëve të tjerë paditës, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-2461, datë 19.06.2025, ka

vendosur mospranimin e tij, pasi nuk i referohej asnjë prej shkaqeve të parashikuara nga neni 58 i ligjit nr. 49/2012.

12. Në datën 07.10.2025 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 16.10.2025. Me vendimin e datës 13.01.2026, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

13. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet e kundërshtuara kanë cenuar:

13.1. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të:*

13.1.1 *Së drejtës së ankimit efektiv*, pasi Gjykata Administrative e Apelit nëpërmjet vendimit të pezullimit i ka mohuar kërkuesit dhe trashëgimtarëve të tjerë të drejtën për të kundërshtuar vlerësimin e dytë të publikuar në Buletinin e publikimeve zyrtare nr.12, datë 30.03.2023.

13.1.2. *Së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm*, pasi gjykata e apelit përmes vendimit të pezullimit ka shtyrë në mënyrë artificiale procesin e dytë gjyqësor.

13.1.3. *Parimin e sigurisë juridike*, pasi çështja e kërkuesit dhe e trashëgimtarëve të tjerë ligjorë ka qenë objekt shqyrtimi ndërkombëtar dhe GJEDNJ-ja, me vendimin nr.13618/10, datë 01.10.2020 *Gjergo dhe Babicenko kundër Shqipërisë dhe 76 kërkesa të tjera*, ka konstatuar se praktikrat e ndjekura nga shteti shqiptar kanë sjellë shkelje të së drejtës për një proces të rregullt ligjor dhe të së drejtës së pronës. Gjykata e Lartë duhet të zbatonte në mënyrë të drejtpërdrejtë këtë vendimmarrje të GJEDNJ-së dhe vendimet e tjera të saj. Po kështu, vendimi nr. 56937/10, datë 03.06.2021 *Ruci dhe Bejleri kundër Shqipërisë dhe 191 kërkesa të tjera*, ka vendosur standardin që shteti shqiptar duhet t'u garantojë ish-pronarëve të paktën 10% të pronës si truall ose një kompensim real që pasqyron vlerën e tregut. Këto vendime të GJEDNJ-së edhe

pse janë të detyrueshme nuk janë marrë parasysh nga gjykatat në vendimmarrjet e tyre.

13.1.4. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata Administrative e Apelit nuk ka dhënë arsyetim bindës lidhur me konkluzionet në aktin e ekspertimit që e përcaktonin sipërfaqen prej 130.000 m² si tokë “truall” dhe vetëm pjesë të kufizuara të saj mund të kategorizoheshin ndryshe. Ndërkohë, vendimi përmbyllës i procesit të parë gjyqësor nr. 00-2025-2165, datë 05.06.2025 i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit pa praninë e palëve, nuk ka arsyetuar mjaftueshëm për pretendimet thelbësore të kërkuarit.

13.2. *Të drejtën e pronës lidhur me parimin e proporcionalitetit*, pasi vendimi nr.1278/1996 është burim fillestar dhe i padiskutueshëm i së drejtës së pronësisë së kërkuarit dhe të trashëgimtarëve të tjerë ligjorë. Mohimi i trajtimit të pronës si truall ka sjellë ulje drastike të vlerës së saj duke përbërë një kufizim arbitrar dhe të padrejtë të saj. Gjithashtu, edhe kompensimi i përcaktuar është në kundërshtim me standardin kushtetues dhe konventor, i cili kërkon që çdo kufizim i pronës të shoqërohet me një dëmshpërblim proporcional dhe të arsyeshëm.

14. ***Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit***, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar:

14.1. Pretendimet për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* të lidhura me *të drejtën e pronës* dhe *parimin e proporcionalitetit* nuk qëndrojnë, pasi kanë të bëjnë me mënyrën e shqyrtimit dhe vlerësimit të provave, si dhe me interpretimin e ligjit nga gjykatat e zakonshme. Gjykata Administrative e Apelit ka arsyetuar qartë dhe ka bërë një cilësim të saktë të fakteve dhe veprimeve, në analizë të hollësishme të kuadrit normativ të zbatueshëm, duke arsyetuar se vlerësimi financiar i pronës së njohur për kompensim kërkuarit dhe paditësve të tjerë është bërë sipas zërit kadastral “kullotë-livadh”, në zbatim të vlerës të përcaktuar për të me VKM-në nr. 89/2016. Qëndrimi i kësaj gjykate për masën/vlerën e kompensimit financiar është në përputhje me nenin 6.1, shkronja “a”, të ligjit nr.133/2015, VKM-në nr. 89/2016 dhe kreun 1, pika 3, të VKM-së nr. 233/2016, duke qenë se në vlerësimin e pronës ATP-ja i është referuar vlerës për “kullotë-livadh” në zonën më të afërt me zonën kadastrale ku ndodhet prona, pasi në vendndodhjen e saj (të

pronës) mungon çmimi për tokën për këtë zë kadastral. Po kështu, vendimi i Gjykatës së Lartë ka plotësuar kriteret e vendosura nga jurisprudenca për arsyetimin e vendimit gjyqësor. Arsyetimi i Gjykatës Administrative të Apelit, i cili është gjetur i pacenueshëm nga Gjykata e Lartë, lidhur me shpërblimin e drejtë, nuk rezulton të jetë arbitrar.

- 14.2. Pretendimet për cenimin e *parimit të sigurisë juridike* nuk qëndrojnë, pasi vendimi i Gjykatës Administrative të Apelit për rrëzimin e padisë, lënë në fuqi nga Gjykata e Lartë me mospranim rekursi, ka pasur si objekt ligjshmërinë e një akti konkret administrativ dhe jo rivlerësimin e së drejtës së pronës në kuptimin material. Ndërkohë, këto pretendime bien ndesh me faktin se vlerësimi i dytë i ATP-së përbën një akt administrativ të ri, i cili ka krijuar një situatë të re faktike dhe juridike që i është nënshtruar shqyrtimit gjyqësor dhe në këto kushte nuk mund të flitet për rihapje të një çështjeje të gjykuar përfundimisht, por për ushtrim të mekanizmave ligjorë të parashikuar për verifikimin e ligjshmërisë së akteve të reja administrative.

15. **Subjektet e interesuara**, Arben Cani, Albana Theodhori (Cani), Enerieta Vozga (Cani), Nadire Bacelli, Emin Shijaku, Merita Toska, Ismail Murthi dhe Fatlinda Struga, nuk kanë paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse janë njoftuar rregullisht nga Gjykata.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuarit

16. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

17. Për sa i takon kriterit për legjitimimin *ratione personae*, Gjykata vlerëson se kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi ka qenë palë ndërgjyqëse në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual dhe, për rrjedhojë, ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues.

18. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës, individ mund t’i drejtohet Gjykatës me ankim kushtetues individual, vetëm pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese që ai pretendon se i janë cenuar. Ky rregull nënkupton jo vetëm që individ t’u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë në këto instanca, të paktën në substancë (*shih vendimet nr. 14, datë 21.06.2022; nr. 12, datë 09.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës së ankimit efektiv dhe të së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, me argumentin se përmes vendimit të pezullimit të datës 30.09.2024, i cili ka sjellë si pasojë shtyrjen artificiale të procesit gjyqësor, Gjykata Administrative e Apelit i ka mohuar të drejtën për të kundërshtuar vlerësimin e dytë të ATP-së të datës 30.03.2023. Lidhur me këtë kërkim, subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, ka prapësuar se kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive për pretendimet që lidhen me vendimin e datës 30.09.2024 të Gjykatës Administrative të Apelit për pezullimin e gjykimit për vlerësimin e dytë dhe vendimin nr. 00-2025-2461, datë 19.06.2025 të Gjykatës së Lartë që ka vendosur mospranimin e rekursit ndaj këtij vendimi.

20. Në rastin në shqyrtim, në vlerësim të pretendimeve të kërkuesit dhe prapësimeve të subjektit të interesuar, Gjykata konstaton se këto pretendime kanë të bëjnë me vendimin gjyqësor të datës 30.09.2024 të Gjykatës Administrative të Apelit, i cili nuk është objekt i këtij gjykimi kushtetues, ndaj në këto rrethana çdo kërkim për këtë proces gjyqësor nuk mund të merret në shqyrtim nga Gjykata, pasi kërkuesi ka mjete të tjera në dispozicion në lidhje me të.

21. Lidhur me pretendimet e tjera, Gjykata konstaton se kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të dyja shkallët e gjykimit dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimit të Gjykatës

Administrative të Apelit. Për rrjedhojë, ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

22. Lidhur me legjitimimin *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, mban datën 05.06.2025, ndërkohë që ankimi kushtetues është paraqitur në datën 07.10.2025. Me informacionin e datës 04.12.2025, Gjykata e Lartë ka sqaruar se vendimi i kundërshtuar nga kërkuesi është publikuar në faqen e saj zyrtare në datën 14.07.2025, datë nga e cila është bërë i disponueshëm për palët. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor dhe kërkuesi legjitimohet *ratione temporis*.

23. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, parimit të sigurisë juridike, si dhe të së drejtës së pronës të lidhur me parimin e proporcionalitetit, të garantuara respektivisht nga nenet 42, 41 dhe 17 të Kushtetutës, të cilat në thelb lidhen me përmbushjen e pritshmërive të ligjshme të kërkuesit për një shpërblim të drejtë për pronën. Duke mbajtur në konsideratë se neni 41 i Kushtetutës parashikon se e drejta e pronës private është e garantuar (pika 1) dhe shpronësimet ose ato kufizime të së drejtës së pronës që barazohen me shpronësimin lejohen vetëm përkundrejt një shpërblimi të drejtë (pika 4), ndërsa neni 42 garanton shprehimisht procesin e rregullt ligjor për të drejtën e pronës, duke u shprehur se prona nuk mund të cenohet pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e së drejtës kushtetuese të pronës, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë, Gjykata do t’i analizojë pretendimet në vijim në këndvështrim të parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, me pasoja në të drejtën e pronës.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit

24. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë duhet të zbatonte në mënyrë të drejtpërdrejtë vendimet e detyrueshme nr.13618/10, datë 01.10.2020 *Gjergo dhe Babichenko kundër Shqipërisë dhe 76 kërkesa të tjera* dhe nr. 56937/10, datë 03.06.2021 *Ruci dhe Bejleri kundër Shqipërisë dhe 191 kërkesa të tjera* të GJEDNJ-së që kanë vendosur standardin që shteti shqiptar duhet t’iu

garantojë ish-pronarëve të paktën 10% të pronës si truall ose një kompensim real që pasqyron vlerën e tregut. Sipas tij, këto vendime të GJEDNJ-së edhe pse janë të detyrueshme nuk janë marrë parasysh nga gjykatat në vendimmarrjet e tyre. Nga ana tjetër, po sipas tij, Gjykata Administrative e Apelit nuk ka dhënë arsyetim bindës lidhur me konkluzionet në aktin e ekspertimit, ndërsa Gjykata e Lartë, në dhomën e këshillimit, pa praninë e palëve, nuk ka arsyetuar mjaftueshëm për pretendimet thelbësore të tij. Vendimi nr.1278/1996 i KKKP-së, Tiranë është burim fillestar dhe i padiskutueshëm i së drejtës së pronësisë dhe mohimi i trajtimit të pronës si “truall” ka sjellë ulje drastike të vlerës së saj, duke përbërë një kufizim arbitrar dhe të padrejtë të saj. Kompensimi i përcaktuar nga ATP-ja dhe gjykatat është në kundërshtim me standardin kushtetues dhe konventor, i cili kërkon që çdo kufizim i pronës të shoqërohet me një dëmshpërblim proporcional dhe të arsyeshëm.

25. Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, ka prapësuar se Gjykata Administrative e Apelit ka bërë një cilësim të saktë të fakteve e veprimeve, në analizë të hollësishme të kuadrit normativ të zbatueshëm, duke arsyetuar se vlerësimi financiar i pronës së njohur për kompensim kërkuesit dhe paditësve të tjerë është bërë sipas zërit kadastral “kullotë-livadh”, në zbatim të vlerës të përcaktuar për të me VKM-në nr. 89/2016, ndërsa masa e vlerës së kompensimit financiar është në përputhje me nenin 6.1, shkronja “a”, të ligjit nr.133/2015, VKM-në nr. 89/2016 dhe kreun 1, pika 3, të VKM-së nr. 233/2016. Po kështu, sipas subjektit të interesuar, vendimi i Gjykatës Administrative të Apelit për rrëzimin e padisë, lënë në fuqi nga Gjykata e Lartë me mospranim rekursi, ka pasur si objekt ligjshmërinë e një akti konkret administrativ dhe jo rivlerësimin e së drejtës së pronës në kuptimin material.

26. Gjykata thekson se siguria juridike nënkupton, ndërmjet të tjerash, garantimin e besueshmërisë së individit të shteti, institucionet e tij dhe tek aktet që ato nxjerrin (*shih vendimet nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 50, datë 03.07.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Për sa u përket të drejtave të fituara si element i parimit të sigurisë juridike, Gjykata është shprehur se çdo proces ku vihen në dyshim të drejtat e fituara nuk mund të konsiderohet se qëndron jashtë nocionit të “procesit të rregullt”, përderisa diskutohet e vendoset lidhur me këto të drejta të fituara. Ky parim është i detyrueshëm të respektohet në të gjitha fazat e një procesi ku pretendohet cenimi i të drejtave të fituara, për rrjedhojë parimi i sigurisë juridike (*shih vendimet nr. 11, datë 16.04.2018; nr.10, datë 13.02.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. E drejta për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Funkzioni i vendimit të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Detyrimi për garantimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nuk nënkupton se kërkohet arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palëve ndërgjyqëse, por ai varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimet nr. 17, datë 23.03.2023; nr. 80, datë 18.12.2017; nr. 34, datë 13.06.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Arsyetimi i kufizuar i vendimeve të mospranimit të rekursit, si rregull, nuk cenon standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Megjithatë, kur në rekurs janë ngritur pretendime kushtetuese, Gjykata e Lartë, bazuar në parimin e subsidiaritetit që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në ekzaminimin e tyre dhe të mbajë një qëndrim të shprehur lidhur me to (*shih vendimet nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 11, datë 16.04.2018; nr. 45, datë 03.07.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Kriteret që parashikon neni 41 i Kushtetutës, që janë garantimi i pronës private dhe shpërblimi i drejtë, si dhe koncepti i përcaktuar nga KEDNJ-ja për gëzimin e pronës në mënyrë të qetë, janë orientimet bazë mbi të cilat duhet të zgjidhen të gjitha çështjet që lidhen me shpronësimet dhe kufizimet e pronës. Për sa i përket konceptit të shpërblimit të drejtë, Gjykata e ka interpretuar të lidhur me konceptet kushtetuese që kanë të bëjnë me interesin publik, si dhe respektimin e parimeve të drejtësisë, të proporcionalitetit dhe të shtetit social. Ajo ka vlerësuar se e drejta e pronës, në kuptimin që i jep neni 41 i Kushtetutës dhe neni 1 i Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, nuk mund të barazohet me kuptimin që ka në vetvete e drejta dhe se e drejta e pronës nuk njehet me të drejtën e kthimit të saj. Referuar kriterit kushtetues të “shpërblimit të drejtë”, Gjykata ka theksuar se shpërblimi ose kompensimi në dobi të subjektit të shpronësuar nuk mund të jetë i plotë, por i drejtë (*shih vendimet nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 4, datë 15.02.2021; nr. 30, datë 01.12.2005 të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Nisur nga çështja në shqyrtim, Gjykata vlerëson të evidentojë se ligji nr. 133/2015 dhe aktet nënligjore të nxjerra në zbatim të tij kanë qenë objekt shqyrtimi kushtetues. Më konkretisht, me vendimin nr. 1, datë 16.01.2017, në vlerësimin e Gjykatës skema e re e kompensimit ka ndryshuar metodën e vlerësimit, e cila, pavarësisht se mund të rezultojë në një masë më të ulët kompensimi për subjektet e shpronësuara, në tërësinë e saj respekton proporcionalitetin e ndërhyrjes në të drejtën e pronës dhe, si e tillë, është në respektim të nenit 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së. Ndërsa me vendimin nr. 4, datë 15.02.2021, objekt i të cilit kanë qenë sërish dispozitat

e ligjit nr. 133/2015 dhe të akteve nënligjore në zbatim të tij, përfshirë edhe VKM-ja nr. 223/2016, duke mbajtur në konsideratë edhe qëndrimin e mbajtur nga GJEDNJ-ja në çështjen *Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*, Gjykata ka vlerësuar se sistemi aktual i vlerësimit të pronës nuk respekton në të gjitha rastet pragun minimal prej 10% të vlerësimit financiar dhe, për këtë arsye, është një ndërhyrje joproporcionale në të drejtën e pronës private. Sipas Gjykatës, kufizimi i së drejtës së pronës private ishte rrjedhojë e mungesës së rregullimit nga pika 2 e nenit 7 të ligjit nr. 133/2015 të ndryshimit që ka pësuar zëri kadastral i pronës ndër vite, çka përbënte një boshllëk ligjor nga i cili vinin pasoja negative për të drejtat kushtetuese të individëve, të cilëve u mohohej kompensimi i drejtë.

30. Gjykata ka theksuar se zbatimi i detyrueshëm i vendimeve të saj garantohet nga Kushtetuta, e cila në nenet 132 dhe 145 sanksionon shprehimisht këtë koncept kushtetues. Ndikimi i padiskutueshëm i vendimeve të Gjykatës është i tillë që iu imponon të gjitha organeve shtetërore fuqinë detyruese të arsyetimit të vendimit të saj (*shih vendimin nr. 17, datë 10.04.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Arsyetimi që përdor Gjykata në vendimet e saj ka forcën e ligjit, çka buron nga autoriteti i këtij organi për të thënë fjalën e fundit në çështjet për të cilat të tjerët tashmë janë shprehur (*shih vendimin nr. 78, datë 12.12.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se nga standardi i detyrueshmërisë së zbatimit të vendimmarrjes kushtetuese nuk mund të bëjë përjashtim as vetë Gjykata (*shih vendimet nr. 4, datë 15.02.2021; nr. 78, datë 12.12.2017; nr. 44, datë 29.06.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Po ashtu, Gjykata rithekson detyrimin e shtetit shqiptar për zbatimin e së drejtës ndërkombëtare mbështetur në nenin 5 të Kushtetutës. Në këtë drejtim, vendimet e GJEDNJ-së janë të detyrueshme për t'u zbatuar, në përputhje me angazhimin që Republika e Shqipërisë, si shtet anëtar i Këshillit të Evropës, ka ndërmarrë sipas nenit 46, pika 1, të KEDNJ-së, që parashikon se palët e larta kontraktuese zotohen t'u binden vendimeve përfundimtare të GJEDNJ-së në mosmarrëveshjet në të cilat janë palë (*shih vendimet nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 20, datë 01.06.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Në këndvështrim të standardeve të mësipërme, Gjykata do të vlerësojë nëse Gjykata Administrative e Apelit ka arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme në përcaktimin e zërit kadastral të pronës dhe të vlerës së kompensimit financiar të saj, duke mbajtur në konsideratë respektimin e parimit të sigurisë juridike, si dhe nëse Gjykata e Lartë u ka kthyer përgjigje të arsyetuar

pretendimeve me natyrë kushtetuese të ngritura në rekurs në përputhje me jurisprudencën kushtetuese dhe të GJEDNJ-së.

33. Duke iu rikthyer çështjes në shqyrtim, Gjykata vëren se kërkuesi është një nga trashëgimtarët ligjorë të subjektit të shpronësuar, të cilit me vendimin nr. 1278/1996 të KKKP-së, Tiranë i është njohur pronësia mbi një sipërfaqe 130.000 m², si dhe e drejta për kompensim sipas ligjit. Ndërkohë që kërkuesi i ishte drejtuar GJEDNJ-së lidhur me moszbatimin e tejzgjatur të vendimit të KKKP-së, Tiranë, ATP-ja ka publikuar vlerësimin e parë financiar të vendimit të KKKP-së në shumën 15.210.000 lekë. Kërkuesi, duke mos qenë dakord me këtë vlerësim, e ka kundërshtuar atë në gjykatën e apelit, por ndërkohë që çështja ishte në shqyrtim në atë gjykatë, ATP-ja ka publikuar rivlerësimin financiar të vendimit nr. 1278/1996 të KKKP-së, duke dhënë të njëjtën vlerë. Edhe ky rivlerësim është kundërshtuar nga kërkuesi në gjykatën e apelit dhe gjykata ka vendosur bashkimin e padive në një të vetme. Në përfundim të shqyrtimit gjyqësor gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e padisë, me arsyetimin se, në përputhje me kuadrin ligjor të zbatueshëm për zgjidhjen e mosmarrëveshjes (ligji nr. 133/2015, VKM-ja nr. 223/2016 dhe VKM-ja nr. 89/2016), vlerësimi financiar i pronës së njohur për kompensim ishte bërë në zbatim të vlerës së pronës së përcaktuar për “kullotë – livadh”, sipas hartës së miratuar me VKM-në nr. 89/2016, referuar faktit se në kohën e shpronësimit kjo pronë ka qenë e zërit kadastral “kullotë – livadh” dhe jo “truall” (brenda vijave kufizuese të qytetit), sikurse ka pretenduar kërkuesi. Sipas asaj gjykate, metoda e vlerësimit ishte në përputhje me Kushtetutën dhe me vendimin nr. 1, datë 16.01.2017 të Gjykatës. Në datën 05.06.2025 Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuetit.

34. Në kohën kur çështja ishte për gjykim në Gjykatën e Lartë, GJEDNJ-ja, me vendimin nr.13618/10, datë 01.10.2020 *Gjergo dhe Babicenko kundër Shqipërisë dhe 76 kërkesa të tjera*, i ka deklaruar kërkesat të papranueshme, përfshirë edhe kërkesën e kërkuetit, me arsyetimin se mjeti juridik i prezantuar nga ligji për pronat i vitit 2015 ishte efektiv, për rrjedhojë aplikantët duhet të përdomin më parë mjetin juridik të brendshëm para se t'i drejtoheshin GJEDNJ-së. Me hyrjen në fuqi të ligjit nr. 77/2022, ATP-ja ka kryer një vlerësim të dytë të vendimit nr. 1278/1996 në shumën 384.059.000 lekë, të cilin kërkuesi e ka kundërshtuar sërish në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, të cilat kanë vendosur pezullimin e gjykimit deri në përfundimin e procesit gjyqësor të vlerësimit të parë.

35. Në përmbledhje të rrethanave të konstatuara, Gjykata vëren se kërkuesi në procesin ligjor të zhvilluar nga ATP-ja dhe në vijim në procesin gjyqësor të zhvilluar nga gjykatat, që kanë vendosur për vlerësimin/rivlerësimin e parë financiar të pronës, ka pritur që kompensimi i saj të bëhej sipas zërit kadastral të llojit “truall” në kohën e shpronësimit, të njohur edhe me vendimin nr.1278/1996 të KKKP-së, Tiranë, ndërkohë që ATP-ja në vitin 2018 e ka vlerësuar pasurinë duke e kategorizuar atë në zërin kadastral “kullotë – livadh”. Gjykata Administrative e Apelit në vendimmarrjen e saj u referohet të dhënave arsyetuese të ATP-së, por pa marrë parasysh përcaktimin e zërit kadastral sipas vendimit nr. 1278/1996 të KKKP-së, Tiranë, ndërkohë që ka pretenduar që barrën e provës për përcaktimin e zërit kadastral të pronës e ka kërkuesi. Pavarësisht se gjatë gjykimit ka vlerësuar domosdoshmërinë e kryerjes të një akti ekspertimi teknik për përcaktimin e zërit kadastral në kohën e shpronësimit, nuk rezulton që gjykata e apelit t’u jetë referuar konkluzioneve të ekspertit, i cili ka konstatuar një paqartësi të dukshme të dokumentacionit shkresor e hartografik të viteve 1930-1945 lidhur me përcaktimin e zërit kadastral të pronës.

36. Nga ana tjetër, Gjykata konstaton se Gjykata e Lartë i është referuar vendimit nr. 1, datë 16.01.2017 të Gjykatës dhe vendimit të GJEDNJ-së për çështjen *Manushaqe Puto dhe të tjerë kundër Shqipërisë*, datë 31.07.2012, por nuk ka përmendur dhe analizuar vendimin nr. 4, datë 15.02.2021 të Gjykatës, që ka hyrë në fuqi në datën 12.09.2021 dhe vendimin e GJEDNJ-së për çështjen *Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*, datë 17.03.2020, të njoftuar me shkrim në datën 07.05.2020. Këto dy vendimmarrje të fundit, të cilat janë marrë dhe kanë hyrë në fuqi përpara dhënies së vendimit nga Gjykata e Lartë, kanë sjellë ndryshime me rëndësi për të drejtën e pronës private, duke përcaktuar standardin minimal 10 % të vlerës aktuale të saj. Në këto kushte, Gjykata e Lartë, megjithëse ndodhej përpara pretendimeve me natyrë kushtetuese, në lidhje me të drejtën e pronës të kërkuesit për shpërblim të drejtë sipas zërit kadastral “truall” të përcaktuar me vendimin e formës së prerë nr. 1278/1996 të KKKP-së, Tiranë, në ushtrim të funksionit të saj dhe të parimit të subsidiaritetit, duhej të kishte mbajtur një qëndrim të shprehur për pretendimet e ngritura në rekurs. Për më tepër, Gjykata vëren se në kuadër të qëndrimit të GJEDNJ-së në çështjen *Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë* e jurisprudencës kushtetuese (vendimit nr. 4/2021 të Gjykatës), në datën 30.03.2023, pas hyrjes në fuqi të ligjit nr. 77/2022, ATP-ja në rastin në shqyrtim ka bërë rivlerësimin e pronës së kërkuesit, në një vlerë dukshëm të ndryshme nga ajo e përcaktuar në vlerësimin e parë, objekt i kontrollit kushtetues. Mospranimi nga kjo gjykatë i rekursit të kërkuesit,

duke u mjaftuar vetëm me shqyrtimin *de plano* të çështjes dhe me arsyetimin e kufizuar se shkaqet e rekursit nuk janë nga ato të parashikuara nga ligji, pa i dhënë përgjigje të arsyetuar pretendimit me natyrë kushtetuese për të drejtën e pronës, si dhe mosrespektimi i fuqisë detyruese të jurisprudencës kushtetuese dhe asaj ndërkombëtare, ka vënë në dyshim respektimin dhe mbrojtjen e të drejtave themelore kushtetuese.

37. Në përmbledhje të rrethanave të konstatuara, në rastin e kërkuarit nuk është analizuar nëse vlerësimi i pronës ka respektuar standardin minimal *“10% për diferencën në vlerësim midis zërit kadastral të sotëm dhe atij të kohës së shpronësimit”*, në kuptim të neneve 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës, pasi në përmbajtjen e vendimit të Gjykatës së Lartë nuk janë marrë në konsideratë vendimet detyruese të Gjykatës dhe të GJEDNJ-së. Kjo situatë është rrjedhojë e disa faktorëve, duke filluar me mosveprimin e Kuvendit për plotësimin e detyrimit të caktuar me vendimin nr. 4, datë 15.02.2021 të kësaj Gjykate, me ekzistencën për një kohë të konsiderueshme të boshllëkut ligjor, me mosrespektimin e fuqisë detyruese të jurisprudencës kushtetuese dhe ndërkombëtare, për të përfunduar me arsyetimin e gjykatave, të cilat, në çdo rast, duhet të luajnë rolin e tyre subsidiar për respektimin e të drejtave themelore, pa u shmangur nga ky rol edhe në rastet e boshllëkut ligjor.

38. Në përmbledhje të argumenteve të mësipërme, Gjykata arrin në përfundimin se në rastin në shqyrtim është cenuar parimi i sigurisë juridike i lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

39. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuarit është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet pjesërisht.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

V E N D O S I:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-2165, datë 05.06.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 30.06.2026

Shpallur më 31.07.2026

MENDIM PAKICE

1. Në shqyrtimin e çështjes që i përket kërkesës së kërkuarit Ilirian Cani, me objekt shfuqizimi i vendimeve nr. 27, datë 13.02.2019 të Gjykatës Administrative të Apelit; 00-2025-2165, datë 05.06.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, ne gjyqtarët Sandër Beci, Genti Ibrahimimi dhe Asim Vokshi jemi kundër vendimit të shumicës për pranimin e kërkesës, për arsyet e mëposhtme.

2. Shumica vendosi shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë dhe kthimin e çështjes për rishqyrtim pranë asaj gjykate, pasi konstatoi se ajo gjykatë nuk kishte analizuar nëse vlerësimi i pronës ka respektuar standardin minimal “10% për diferencën në vlerësim midis zërit kadastral të sotëm dhe atij të kohës së shpronësimit”, në kuptim të neneve 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Po ashtu, Gjykata e Lartë nuk ka marrë në konsideratë vendimet detyruese të Gjykatës dhe GJEDNJ-së, duke cenuar parimin e sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

3. Pakica, për sa i përket çështjes konkrete të shqyrtuar pranë gjykatave të zakonshme dhe veçanërisht fakteve e pretendimeve të ngritura nga kërkuari në këtë ankim kushtetues, lidhur me rivlerësimin e ri substancial të kryer nga ATP-ja në vitin 2023 (pas hyrjes në fuqi të ligjit nr. 77/2022), vlerëson se jo çdo “gabim” procedural justifikon cenimin e vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme. Vetëm gabimet procedurale që pasjellin njëkohësisht dëmtimin serioz edhe të një të drejte substancial kushtetuese mund të pasjellin cenimin e vendimmarrjes së atyre gjykatave.

4. Rasti në shqyrtim, për shkak të vlerësimit të ri të ATP-së në vitin 2023, i cili zhbënte vlerësimin e parë, nuk ka pasjellë asnjë cenim substancial të interesave kushtetues të kërkuarit. Rezulton se në kohën kur Gjykata Administrative e Apelit ka dhënë vendimin e saj (2019), nuk ishte miratuar e nuk ishte në fuqi ligji nr. 77/2022, i cili implementoi në të drejtën e brendshme

parimet e afirmuara nga GJEDNJ-ja dhe vendimet e Gjykatës në lidhje me zbatimin e ligjit nr. 133/2015 dhe imponoi respektimin e standardit minimal 10% për dëmshpërblim kur kishte ndryshim të zërit kadastral aktual në raport me atë të kohës së shpronësimit. Në kohën e gjykimit pranë Gjykatës Administrative të Apelit, kjo e fundit ka zbatuar me përpikëri dispozitat ligjore në fuqi, të cilat kërkonin që të përcaktohej sipas rregullave në fuqi “zëri kadastral” i pronave sot dhe në kohën e shpronësimit. Ajo gjykatë ka marrë prova të shumta, përfshirë edhe vendimin nr.1278/1996 të ish-KKKP-së, si dhe harta të vjetra të Tiranës, për të arritur në përfundimin se, sipas rregullave ligjore në fuqi në kohën e shpronësimit, por edhe atyre që janë të detyrueshme për zbatim sot, zëri kadastral i tokës të vlerësohej si “kullotë-livadh”. Bëhet fjalë për një pronë që ndodhet brenda sipërfaqes së Parkut të Liqenit në Tiranë dhe që ka pasur natyrën e “kullotës-livadh” në periudhën pas vitit 1944 (koha e shpronësimit). Gjykata Administrative e Apelit i është referuar në vendimmarrjen e saj provave të depozituara nga palët dhe aktit të ekspertimit të marrë gjatë gjykimit dhe ka arsyetuar mjaftueshëm për konkluzionet në të cilat ka arritur. Meqë ka konstatuar se zëri kadastral i origjinës nuk ishte truall, por mund të klasifikohet si “kullotë-livadh”, Gjykata Administrative e Apelit në atë kohë nuk kishte mundësi të njihte të drejtën e paditësve për të përfituar 10% të vlerës që do të dilte sipas zërit kadastral aktual, pasi siç u përmend më sipër as Gjykata nuk kishte marrë ende vendimin nr. 4/2021 dhe as ligji nr.77/2022 nuk ishte miratuar ende.

5. Gjykata e Lartë, nëse ATP-ja nuk do të kishte zbatuar vetë ligjin nr. 77/2022 e të bënte rivlerësim sipas zërit kadastral aktual (duke njohur një vlerë të re dhjetrafish më të lartë) për të nxjerrë vlerën 10%, do të duhej të kishte prishur vendimin e Gjykatës Administrative të Apelit e ta kthente për rigjykim vetëm për këtë element ligjor, e jo për faktin e llojit të zërit kadastral të pronës në kohën e shpronësimit (që është provuar se nuk ishte truall). Mirëpo, duke qenë se kërkuesi i vuri në dispozicion gjykatës informacionin për vlerësimin e vitit 2023 të ATP-së, ku pozita e tyre financiare ishte përmirësuar ndjeshëm, pakica e shëh të panevojshëm cenimin e vendimmarrjes së Gjykatës së Lartë, pasi ajo vendimmarrje, ndonëse nuk e ka përmendur faktin e ekzistencës së vlerësimit të ri, dukshëm rezulton se nuk ka kontribuar në cenimin e së drejtës së kërkuesit në lidhje me standardin minimal prej 10%.

6. Për këtë arsye jemi të mendimit se nuk kishte vend për cenimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, pasi për sa i përket zërit kadastral të origjinës, Gjykata Administrative e Apelit ka arsyetuar mjaftueshëm dhe bindshëm sipas kompetencës që i njej ligji dhe përfundimet e saj e kalojnë testin e dhënies së vendimit nga një gjykatë e kujdesshme

(rrjedhimisht të pacenueshme, pasi Gjykata Kushtetuese nuk është shkallë e katërt e gjykimit), ndërsa për sa i përket respektimit të standardit minimal prej 10%, ka rezultuar qartë se cenimi i sigurisë juridike në drejtim të standardit të arsyetimit të vendimit nga Gjykata e Lartë është mënjanuar, zbehur e relativizuar ndjeshëm për shkak të vlerësimit të ri të vitit 2023 të ATP-së, që ka rivendosur vetë në vend të drejtën, pa qenë e nevojshme ndërhyrja e gjykatave të zakonshme. Për rrjedhojë kthimi i kësaj çështjeje për rigjykim nuk duket se mund të ndikojë në mbrojtjen e të drejtave kushtetuese të kërkuarit, ndaj jemi kundër vendimmarrjes së shumicës së Gjykatës.

Anëtarë: Sandër Beci, Genti Ibrahimi, Asim Vokshi